

BOS

BRONKS & BOS+

Wat is verzet?

Evelyne Coussens
Gezien op 04 mei 2025
Op locatie, Jette

Wat vertellen we onze kinderen over klimaatactivisme? Hoe leren we hen weerstand te bieden tegen vernietigende systemen? In ‘BOS’ (8+) van BRONKS trachten vier geëngageerde dierenpersonages met een educatieve show hun jonge publiek te informeren en sensibiliseren. Maar wat baten lieflijke liedjes als het kapitaal intussen de poten wegzaagt onder je podium? Het is de centrale vraag van ‘BOS’; een radicaal antwoord blijft uit.

06 MEI 2025

Welkom in de Willie Wonder-show! Het amechtige draaiorgelmuziekje dat het publiek verwelkomt op de houten bankjes voor het openluchtpodium vertelt het al: dit wordt een show vol wonderen en verwondering, een kruising tussen een goochelshow, een circusvoorstelling en amateurtoneel. Het laadplatform van een kleine vrachtwagen dient als speelvlak, errond hangen rode toneeldoeken. Via laddertjes, touwen, geschilderde *infinis* en opklapbare luikjes in de vloer wordt met minimale middelen maximaal ingezet op magie. Op en naast het podiumpje stommelen de vier performers van deze aandoenlijke kindershow: Paloma de Duif (Tania Van der Sanden), Ramona Radslag (Greet Jacobs), het zwammenduo Porto en Bello (Titus de Voogdt) en natuurlijk de ster van de show, de redder van de natuur: Willie Wolf (Mats Vandroogenbroeck).

Met hun show proberen ze kinderen bewust te maken van de schoonheid van de natuur én van de gevaren die haar bedreigen. Wat is de natuur? Wat is de zee? Hoe ziet de voedselpiramide eruit? Wat is plastieksoep? Met zijn vieren rijgen ze de visuele acts aan elkaar, de een al inventiever dan de andere: de champignon slikt degens, de rat laat zichzelf verdwijnen en dat alles wordt naadloos aan elkaar gezongen door een bijzonder toonvaste Willie Wolf. “Wat is engagement? Engagement is het moment waarop je voelt dat je betrokken bent.” Heerlijke

Kinderen voor Kinderen-liedjes zijn het, met de onmisbare *lalalala* die ons op het juiste moment laat meezingen. Een nepvlinder op een ijzerdraadje komt aangefladderd, Griegs 'Morgenstimmung' klinkt zoet.

'BOS' drijft op de uitvergrote visuele stijl die Vandroogenbroeck en regisseur Simon D'Huyvetter ook al hanteerden in de jeugdproductie 'INFINITY FOREVER'. De dierenpersonages hebben iets vintage, ze doen denken aan de handpoppen van 'De Fabeltjeskrant'. Maar bij nader inzien gaat de vergelijking alleen op voor de esthetiek, want in het Praathuis van Meneer de Uil, waar trouwens ook al over ecologie werd gesproken, ging het er vaak een stuk heftiger aan toe. Deze wolvenshow heeft op het eerste gezicht meer gemeen met brave Studio100-programma's dan met de Nederlandse jeugdtelevisie van de jaren 1970 en 1980.

Het conflict in 'BOS' blijft volstrekt extern, zonder enige morele drive of emotionele ambiguïteit.

Gelukkig blijft het daar niet bij. Wanneer een chique kakmadam (Van der Sanden) bruusk inbreekt op de show en het bos claimt, ontstaan nieuwe, belangrijke vragen. Van wie is het bos? Welke natuur is gewenst? Waarom houden we van paarden en niet van ratten? Maar vooral: hoe kunnen we optornen tegen de macht van geld en kapitaal? Wat is verzet en hoe geweldloos moet dat eigenlijk blijven? In dat laatste, centrale dilemma missen de theatermakers een kans om scherper stelling te nemen. Terwijl de rijken en machtigen letterlijk hun speel- en spreekplek afbreken, drentelen de dieren machteloos rond. Porto en Bello dreigen een beetje met hun degen. Ramona pruilt – 'Wij zijn zo klein en ik ben zo moe'. Willie Wolf roept vergeefs dat ze dan wel zijn podium kunnen afnemen, maar niet zijn stem. Tja. Waar is hun vuur? Waar is hun *transition anger*, het soort heilzame woede dat dingen in beweging zet? Ook wanneer de personages stout worden, blijven ze vooral erg braaf.

Misschien ligt het eraan dat ze geen innerlijke motivatie kennen – geen innerlijke wereld tout court. Het conflict in 'BOS' blijft volstrekt extern, zonder enige morele drive of emotionele ambiguïteit. Zelfs na de bewuste ontmanteling van de eigen naïviteit blijft het plot binnen een eenduidig goed-slecht-schema werken: de dieren van het bos versus de kakmadam. Vergelijken is verliezen, maar… veel in 'BOS' doet denken aan de voorstellingen van het betreurde gezelschap Studio ORKA. De visuele creativiteit, de ongegeneerde onnozelheid, de kwaliteit van de teksten, het sprankelende samenspel – het maakt van 'BOS', werkelijk waar, een plezier om naar te kijken. Maar bij ORKA hadden de personages ook een geschiedenis, een verhaal. De strijd tegen de buitenwereld was een symptoom van hun innerlijke worstelingen – met dank aan het uitdiepende werk van sterke dramaturgen als Martine Decroos en Mieke Versyp. Dat leverde naast het noodzakelijke entertainment ook gelaagd drama op.

Het einde van 'BOS' beklemtoont die leegte en de machteloosheid van de personages om over hun schaduw te springen. Ze bezweren ons dat ze 'doordoen', maar waarmee eigenlijk? Ze waren het voorafgaande uur te druk bezig met behagen – en dat deden ze overigens voortreffelijk – om ooit nog echt gevaarlijk te worden.